

digvis maa bruges virkelig dygtige Lærere. Men den Betaling, de faa, er, sammenlignet med Betalingen for Lærere i lignende Stillinger, kun ringe. Sammenligner man dem f. Eks., hvad der er ganske naturligt, med Adjunkter ved Statens lærde Skoler, have disse en betydelig bedre Løn, foruden at de have fast Stilling og Pension. Og sammenligner man de civile Lærere ved Søværnets Skoler med Lærerne ved den polytekniske og farmaceutiske Læreanstalt, falder Sammenligningen ogsaa ud til Fordel for de første. Jeg skal nævne et Par Eksempler.

Der er f. Eks. Læreren i Skibbygning ved Orlogsværftets Skole. Det er et meget vigtigt Fag der, hvor der stilles betydelige Fordringer til Læreren. I de 4 Aar, som Skolens Kursus varer, underviser han i alt i 1350 Timer og erholder derfor 2600 Kr. eller 2 Kr. pr. Time. Men ved den polytekniske Læreanstalt, hvor Skibbygningen kun er Bifag og altsaa ikke stiller nær saa store Fordringer til sin Mand, underviser Læreren i 4 Aar i alt i 750 Timer, men faar derfor et Vederlag paa omtrent 6 Kr. Timen, altsaa en langt større Betaling ved en Skole, hvor Skibbygning kun er Bifag og ikke stiller saa store Fordringer til Læreren. Nu er det den samme Mand, der er Lærer begge Steder, og det er da underligt, at hans Arbejde betales 2—3 Gangesaa meget det ene Sted som det andet Sted, og at han faar den mindste Betaling, hvor der kræves den største Dygtighed. Og sammenligner man den Betaling, der ydes for Matematikundervisning ved Hærens Officersskole og paa Søværnets Skole, er den det første Sted $2\frac{1}{3}$ Gang saa høj som paa det sidste, og dog stilles der ved Søværnets Skole om ikke større saa dog lige saa store Fordringer til den paagældende Lærers Kundskaber og Dygtighed.

Man kan derfor godt forstaa, at disse Lærere føle, at deres Arbejde ikke betales efter dets Værd. Og man maa ogsaa huske paa, at disse Skoler ligge noget afsides, saa det tager Tid at komme til og fra Skolen, og det betyder jo ikke saa lidt for en Lærer. Har han Timer der fra Kl. 9—11, betyder det, at han ikke kan begynde sin Lærervirksomhed andetsteds før Kl. 12. Naar han skal være ved Søværnets Skole til Kl. 11, saa kan han ikke være ved en Skole inde i Byen og begynde ved Timens Begyndelse Kl. 11, saa at han maa regne, at der gaar en Times Tid tabt, naar han skal tilbagelægge Vejen og møde i rette Tid paa sit andet Arbejdssted.

Dertil kommer, at der ved Søværnets Skoler stilles meget betydelige Fordringer til Lærerne med Hensyn til Hjemmearbejde. Navnlig maa de udarbejde Eksamensopgaver, hvad der tager lang Tid, og hvad Lærerne andetsteds ere fri for. Adjunkterne f. Eks. skulle ikke udarbejde Eksamensopgaver; de udarbejdes andetsteds og sendes til dem. Men dette Arbejde paahviler disse Lærere her, og det tager meget betydelig Tid.

Nu kan man ganske vist sige, at der for flere af disse Lærere er lang Ferietid. Nogle af dem have endog Ferie i flere Maaned, idet Undervisningen for deres Vedkommende slutter i Midten af April og først begynder igen i Oktober. Og man har paaberaabt sig, at naar de have saa lang Ferie, behøve de heller ikke saa stor Gage. Men man maa huske paa, at den Lærer, der engageres til at begynde Undervisningen i Oktober og saa bliver færdig med dette Arbejde i April, vil saa godt som aldrig ved Lærergerning kunne faa sine Timer besatte fra April til Oktober. Det er omtrent umuligt selv for en virkelig dygtig Lærer, naar han i April Maaned afskediges fra Søværnets Skoler; han kan ikke melde sig til nogen anden Skole, det er midt i Undervisningsaaaret, og det vil være en ren Undtagelse, om han vil kunne benytte de Timer, han faar ledige.

Naar vi tage alle disse Forhold i Betragtning, forekommer det mig at være et rimeligt Ønske, disse Lærere nære om, at deres Gage bliver forhøjet, og at de ligestilles med Lærere, hvis Undervisning kan jævnstilles med deres. Ser man paa Læreren, som staar aftrykt i Andragendet, vil man se, at det er virkelig fineste, ansete og dygtige Lærere, og naar man vil have 1ste Klasses Lærere til denne Undervisning, er det ogsaa rimeligt, at de honoreres lige saa godt som Lærere andetsteds.

Jeg vil derfor tillade mig at henstille dette Andragende til Ministerens velvillige Overvejelse.

H. L. Møller: Det Andragende, hvorm den ærede sidste Taler udtalte sig, nemlig Nr. 63, er saa velbegrunder, at det forekommer mig at fortjene Støtte ogsaa fra anden Side i Salen end fra det Mindretal, paa hvis Vegne han udtalte sig. Det er særdeles velbegrunder, og den ærede foregaaende Taler anførte ud af Andragendet alle de vigtigste Momenter, som talte til Støtte for det. Jeg skal derfor nøjes med her at understrege en enkelt Omstændighed.